

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.

Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdel-
tagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.6 - Juli 1970

Ansvarsh. ledelse: C.Juhl

DANSK GIRO 16 43 66

Postbox 61 - 2880 Bagsværd

Adresser i Danmark :

Postbox 61 - 2880 Bagsværd

Postbox 1023 - Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

INDHOLD:

side:

De Internationale Kommunister ved Fria Fackföreningsfolkets möde i Göteborg	1
Vor Generalforsamling i Lyon - Regionale møder i Norden	5
Rapport om de sociale kampe i Frankrig	6
Oversigt over Danmarks Kommunistiske Partis historie fra 1918 til 1923	11
Partiaktivitet	17
Indholdsfortegnelse over KOMMUNISTISK PROGRAMs første Årgang	18
Vietnam : Tystnaden	19
Trotskismens "lære" af Oktoberrevolutionen	20
Liste over Partiets publikationer	

DE INTERNATIONALE KOMMUNISTER VED FRIA FACKFÖRENINGSFOLKETS MÖDE I GÖTEBORG

Vort nye faglige organ KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION bragte i sit første nummer vor platform ved mødet i Göteborg. - Dette møde, der først og fremmest prægedes af tilstedeværelsen af den svenske faglige arbejderopposition Fria Fackföreningsfolket fra Volvo og murerne i Göteborg samt af repræsentanter fra strejkekomitéerne i Göteborgs havn, i Kiruna og Malmberget, havde til opgave at trække linierne op for et fagoppositionelt arbejde vendt mod det opportunistiske LO-apparat.

De ovennævnte repræsentanter fra Göteborgs havn, fra minerne i Norrbotten og fra Volvo gav referater af deres strejkers forløb og indhold. Af denne gennemgang og af debatten, der fulgte, fremgik klart nødvendigheden af vor parole om solidaritetsstrejker og generalstrejke, således som de blev fremført i KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS to svenske flyveblade SOLIDARITET MED GRUVARBEJTARNA og NÅGRA LÄRDOMAR AV LO:S OCH FACKFÖRBUNDENS FÖRRÄDERI MOT GRUVARBEJTARNAS KAMP. (fra januar og februar og indeholdt i KOMMUNISTISK PROGRAM nr.5).

En af repræsentanterne fra Göteborgs havn berettede således, at havnearbejderne ventede, at den centrale strejkekomité i Norrbotten skulle opfordre dem til at gå i strejke og mente, at en sådan strejke havde fået en bred tilslutning. Både repræsentanterne fra strejkekomitéen i Kiruna og i Malmberget måtte indrømme den store betydning, det ville have haft, hvis Narvik var gået i strejke, som de havde tilbudt, og hvis Norrbottens Järnverk ligeledes havde tilsluttet sig grubearbejdernes kamp.

En anden vigtig årsag til grubearbejdernes nederlag var VPKs dobbeltspil under strejken, hvis klareste udtryk blev Hermanssons sabotagearbejde efter hans indtræden i strejkeledelsen; dette blev klart blotlagt af repræsentanten for Malmbergets strejkekomité.

Vor parole om generalstrejke og vore angreb på det kontrarevolutionære VPKs rolle blev således fuldt bekræftet af proletarer, der havde stået midt i kampen.

Men ikke alle ville være gået med i en generalstrejke, og idag efter strejkebølgens afslutning er en sådan parole ikke i overensstemmelse med "mulighederne" og vil ikke blive fulgt, hævdes det. - For de internationale kommunister må det fagoppositionelle arbejde have klassens historiske opgave som klart perspektiv: den revolutionære magtovertagelse. Derfor hviler vort faglige arbejde på følgende to grundpiller:

1. ØKONOMISK FORSVAR AF KLASSEN ved at støtte de avancerede arbejdergruppers angreb på akkorden, dvs. på den intensivere udnyttelse af arbejderen indenfor den givne arbejdstid, som det vigtigste umiddelbare mål, men også angrebene på overarbejdet, skifteholdsarbejdet og den ulige løn, der er en følge af den kapitalistiske arbejdsdeling.

2. POLITISK FORBEREDELSE AF KLASSEN, som er en uundgåelig følge af den virkeligt uforsonlige strejkekamp, der bevidst generaliseres af det fagforbund, der revolutionært ledes af klassen selv, og hvor derfor det kommunistiske parti kan fremføre det politiske perspektiv om magtovertagelse for de kæmpende arbejdere.

Men ligesom det er de mest bevidste arbejdergrupper, der fremfører de mest direkte angreb på kapitalen ved at strejke mod akkorden, så har kommunisterne ikke blot den opgave at fremføre dette økonomiske slagord som fællesparole for hele klassen, men også at vise betingelserne for at den påbegyndte strejke kan føre til sejr, nemlig at den bliver hele klassens kamp. Enten agiterer vi for generalstrejken eller også har vi ladt de proletarer, der modigt begyndte kampen, i stikken.

Da netop generalstrejken er den afgørende form for faglig kamp må den forbedres for at undgå tøven og forræderi i det øjeblik, hvor de partielle strejker kan overgå til den totale generalstrejke. - Dette forberedelsesarbejde består i åbenhed, dvs. at vort perspektiv ikke forties, men hele tiden holdes fremfor klassen under angrebene på opportunisternes hykleri, selv i de svære-

ste kontrarevolutionære stunder, hvor den programmatisk oprigtighed fører til faglig isolation og ensom kamp.

Det er ikke blot kommunisternes opgave, at gøre alt for at undgå det økonomiske nederlag. - Siden proletariatet trådte ind på den historiske arena som selvstændig klasse og indledte sine første revolutionære kampe, har det haft et politisk program, som formuleredes af Marx og Engels. - Den erfaring, de videregav os, og som blev bekræftet af Oktoberrevolutionen, klargjorde forholdet mellem den økonomiske og politiske kamp, dvs. generalstrejken som det uundgåelige forspil til den revolutionære, væbnede magtovertagelse og oprettelsen af klassesdiktaturet under kommunistpartiets ledelse. Dette er proletariatets politiske opgave i historien og dets programmatisk udtryk er det kommunistiske klasseparti.

Det røde revolutionære fagforbund har til opgave at forberede og lede generalstrejken, hvis uforsonlige karakter det kommunistiske parti i sit forberedelsesarbejde har været med til at fremkalde ved politisk agitation for revolutionen og diktaturet: det røde revolutionære fagforbund og klassepartiets politiske arbejde deri hører udeleligt sammen i perspektivet for kommunisternes virke før revolutionen.

Fagoppositionelle proletarer! - Ovennævnte erklærer vi åbent som vore mål for generobringen af LO. Den vigtigste faglige parole for denne kamp er generalstrejken; - dette viser de italienske og franske arbejdere os til stadighed. Gang på gang har de vovet sig i åben strid, ikke blot med kapitalen, men også med dets opportunistiske pamperapparat i fagforbundene. Proletarer i Danmark og Sverige viste i vinter, at de også vover denne strid. Denne gang kom de mest bevidste fra Nordens miner, værfter og havne til at kæmpe alene og led nederlag; - dette må ikke gentage sig. Næste gang bør fagoppositionelle revolutionære have gjort alt for, at generalstrejken klart fremstår som det eneste middel til det første effektive angreb på kapitalen. - Men vi ved allerede fra de italienske og franske kammeraters blodige og forbitrede forsøg, at vi kommer til at kæmpe alene og ikke skal vente os nogen hjælp fra de etablerede folketingspartier. Og vi fik det bekræftet i vinter, hvor DKP og VPK enten ved saboterende l-kronesparoler eller ved direkte forræderisk infiltration i strejkeledelsen var med til at hæmme, indskrænke og afspore kampen hånd i hånd med de socialdemokratiske LO-bureaukratier. - Vi må derfor føre et selvstændigt fagoppositionelt arbejde både vendt mod socialdemokratiet og stalinismen, og vi må føre det med den klare viden om, at så længe de i Norden som i Verden har held til at bekæmpe revolutionære proletarer, således som de har kunnet gøre det i de sidste 45 år, så er kontrarevolutionens dage endnu ikke talte. I denne svære situation, hvor styrkeforholdet i klassekampen endnu ikke er til vor fordel kræver det stor programmatisk precision og omhu at undgå, at stalinismen tager ledelsen af de bevidste arbejdere - få i Norden mange i Syden-, der vover sig i kamp. Kun når de faglige og

politiske mål klart er ført frem, kan forræderne opdages under deres forsøg på at vildlede.

Men kapitalen har ikke blot de opportunistiske partier, den har også statsmagten. - Overfor dette må proletariatet have et ligeså stærkt og centraliseret våben, også i den økonomiske kamp. Vort fagoppositionelle arbejde skal udmunde i erobringen af dette våben: et rødt og revolutionært LO. Men såvel pamperne som kapitalen er igang med at integrere arbejdernes faglige organisation i borgerskabets statsmagt. - Når de frem til at LO bliver et statsorgan inden vi generobrer det, så kan vi have tabt; har vi ført en bevidst og revolutionær kamp imod alle tendenserne til denne integration: arbejdsretten, bindende aftaler osv., så vil der ud af dette fagoppositionelle arbejde fremstå en klasseorganisme, der kan fortsætte og styrke den faglige aktion, når LO-bureaukratiet klart står afsløret på statsmagts side.

Når vi nu er os disse opgaver og muligheder bevidst, må vi sætte hårdt ind mod alle dem, der forsøger at afspore vort arbejde ved forvirrende snak. Sådanne forvirringsforsøg manglede heller ikke på mødet i Göteborg; - vi kunne vente dem fra tilstedeværende VPKere, og de blev afvist - men, som deres skjulte allierede, så vi de intellektuelle fra bladet Zenit. De ønskede ikke en FAGOPPOSITION men en KLASSERÅV: så mange med som muligt, var deres parole, og derfor ville de slippe den stalinistiske kontrarevolution ind i dette forsøg på at skabe et fagligt organ. Som et led i virkeliggørelsen af denne forhåbning angreb de vort parti for vor parole om generalstrejke og mente, at det havde været et "ineffektivt" slagord. Hermed viste disse Zenit-intellektuelle, at de ikke havde forstået spor af det kommunistiske forberedelsesarbejde, som er klassepartiets vigtigste opgave i kontrarevolutionen. Men de kunne heller ikke have forstået det, - som småborgerlige elementer må de i overensstemmelse med deres økonomiske kategoris opgave benægte såvel borgerskabets som proletariats opgaver i historien: enten hersker den ene eller også hersker den anden, og småborgerne er altid halehæng og proletariats hæmsko under den revolutionære kamp. - Med til disse hæmningsforsøg hører også deres bagvaskelse af kommunistpartiets programmatisk kontinuitet, som de erstatte med tilfældige lærdes tilfældige artikler i studenterbladet Zenit. - Det er ikke et tilfælde, at man både på Göteborg-mødet og i de sidste numre af bladet er kommet med uhistoriske angreb på vort parti og retning i III Internationale; - vore antiparlamentariske standpunkter - der idag står bekræftede af 45 års folketingsopportuniste - har man villet fremstille som eksempel på grundlæggende uoverensstemmelser med Lenin, og som tegn på standpunktsfællesskab med den tribunistiske og KAPDistiske arbejderisme (labourisme), hvis gramscianske og værste udgave Zenit selv tiljubler. Men partiets og fagforbundenes rolle blev aldrig sammenblandede af det kommunistiske venstre, hvad der klart fremgår af III Internationales kongresprotokoller,

som disse Zenit-lærde ikke er eller ikke vil være bekendt med. Fra denne side vil vi talrige gange i fremtiden høre: ingen snak om generalstrejke eller revolution, det vil masserne ikke forstå, - lad os "aktivisere" dem ved folketingsvalg, ved aftaleafstemninger, - og på den anden side: vi må være mange, alle skal kunne komme (helst ikke internationale kommunister! - vi må ikke binde os. - Vi svarer denne småborgerlige opportuniste udfra erfaringerne af 65 års venstrekommunistisk arbejde under klassekampenes opsving og nedgange: Under kontrarevolutionen, hvor socialdemokrater og stalinister hersker, er det ikke vor opgave, at få arbejdere til at tro på den demokratiske metode, hvad vi allerede ser bekræftet når socialdemokrater og stalinister stemmes ind i folketinget, og deres avtaler med kapitalen vedtages ved afstemninger (som i Danmark og Norge). Som deterministiske marxister ved vi, at historien ikke afgøres af enkeltindviders stemmeafgivning, men af kamp mellem klasser. - Vi skal kæmpe mod den demokratiske idealisme, med dens dyrkelse af det tilfældige flertal, - ved at lede de proletarer, der på trods af at de er et mindretal af hele klassen, sked på denne småborgerlige fordom og kastede sig ud i vinterens strejkekamp.

Til proletarerne fra Göteborgs havn, fra Volvo, fra Kiruna og Malmberget, fra de danske værfter og bryggerier og fra dagens Ådalen råber vi: For skabelsen af en FAGOPPOSITION, der er KOMMUNISTISK.

GENERALFORSAMLING I LYON

--

REGIONALE MØDER I NORDEN

Kammerater fra Danmark og Sverige deltog i begyndelsen af april i partiets generalforsamling i Lyon, hvor vi gennemgik følgende emner, der i de sidste måneder har stået trykt i den franske og italienske presse:

1. IMPERIALISMENS KURS (Udfra et stort antal tabeller belystes forholdet mellem imperialismens industrilande og u-landene hvad angår export og import af varer og kapital samt spørgsmålet om markedernes integration).
2. DET KOMMUNISTISKE VENSTRERS HISTORIE (dette afsnit omhandlede det tyske spørgsmål fra 1916 til 1923 udfra dets internationale konsekvenser for III Internationale, hvor den tyske sektion efter 1919 klart fungerer som "højrevrider" i spørgsmålet om frontismen, hvad der atter skyldtes dets manglende programatiske klarhed angående spørgsmålet om kommunistpartiets funktion i revolutionen).
3. DE INTERNATIONALE KOMMUNISTERS FAGLIGE KAMP I ITALIEN OG FRANKRIG.

Ovennævnte emner blev en måned senere gennemgået på det regionale møde i København for svenske og danske kammerater og sympatisører.

I slutningen af juli afholdt vi regionalt møde i Lund. Først belystes det nationale og koloniale spørgsmål lige fra Marx og Engels' forhold til de nationale samlingskrige i Tyskland og Italien over III Internationales teser om dette spørgsmål (se KP nr. 4!), over stalinismens forræderi mod den kinesiske revolution 1926-27 og til Maos "lange" flugt fra den kinesiske arbejderklasse. Som afslutning blev FNLs programmer fra 1960 og 1967 gennemgået, - det fremgik klart at det var det patriotiske vietnamske borgerskabs program for national kapitalistisk opbygning. - Dernæst gennemgik vi den ORGANISKE CENTRALISME. Vore teser og arbejder om dette spørgsmål bliver oversat og bragt i et af de næste numre af KOMMUNISTISK PROGRAM.

(Forelagt på generalforsamlingen i Paris i september 1969)

Referat.

Indledning

Femten måneder efter maj-juni-68-begivenhederne i Frankrig er der meget lidt tilbage af en social kamp, som vi betegnede som en virkelig forudsætning for den næste kapitalistiske krise.

Arbejderkampene er påny indskrænkede til fabrikkerne og til isolerede kategorier. Den faglige opportunistes moralske og praktiske autoritet, der for et øjeblik var brudt, er atter genoprettet. Det eneste "nye" er, at "venstreradikalismens" forvirring har "slået an", uden at det dog er lykkedes for den at slå rødder blandt arbejderne.

Vort parti gav forklaringen på denne situation i samme øjeblik, maj-juni-krisen eksploderede: denne krise interesserede direkte en kategori af middelklasserne, og nåede kun som eftervirkning proletariatet. At foretage vurderingen af de sociale kampe sidste år betyder først og fremmest at beskrive de forhold, hvorunder opportunisten udslettede sporene efter maj-juni, og siden at fortsætte med en kritisk undersøgelse af det eneste synlige resultat på nuværende tidspunkt: opkomsten af "venstreradikalismen" som en politisk anerkendt retning.

Konklusionen af denne vurdering kan kun blive en bekræftelse på vor opfattelse af proletariatets politiske organisation som uundværlig under en hvilken som helst social krise, men som - efter en lang kontrarevolutionær fase - kun kan opstå kraftfuld og indflydelsesrig i arbejderklassen, når den bliver et produkt af bruddet mellem denne klasses mest avancerede del og opportunisten, samt fremstår med sit historiske revolutionære program som grundlag.

Maj-juni-68-krisens natur

Når vi bruger udtrykket "kapitalistisk krise", må det være klart, at det skal opfattes i den brede betydning, som vor retning gav det, da den i mellemkrigstiden svarede på de trotskistiske forslag om oprettelse af en ny Internationale: "partiets genfødsel er kun mulig med den revolutionære marxisme som grundlag og med systemets generelle krise som perspektiv", dvs. med den kommunistiske tradition, med klassekampen og den økonomiske katastrofe som grundlag. I løbet af denne historiske periode har kapitalismen kendt mange tegn på økonomiske kriser, men takket være fraværet af de andre to betingelser for det borgerlige samfunds generelle krise har den kunnet give sin egen klasses løsning på disse modsætninger: den imperialistiske krig, som har medført, at markederne er forblevet umættede, at produktionen lammedes, og at proletariatets kampvilje og enhed, dets klassebevidsthed og dets parti har været nedbrudt i en periode af 20 år.

Det er overfor denne situation med kapitalismens triumf og øjensynlige foryngelse, at maj-juni-68-begivenhederne kan anses for en af forudsætningerne for kapitalismens fremtidige og nye krise. Efter et forbigående økonomisk opsving har maj-juni skabt en generelt usikker situation, som har fuldstændt de Gaullies feld, forsinket koncentrationsprocessen, fremkaldt valutaspekulation og forrykket betalingsbalancen, hvorved den franske produktions stilling på verdensmarkedet er blevet sat på spil; med andre ord har sat punktum for "la prospérité", for "det gaullistiske mirakel" og for dets sociale ligevægt.

På den anden side er den brutale og kyniske måde, hvorpå FKP og CGT måtte likvidere den store strejke, den direkte følge af deres endelige overgang i den nationale, borgerlige stats tjeneste i overensstemmelse med deres slagord om "atter at blive integreret i det natio-

nale fællesskab", et fællesskab for hvilket den "russiske bloks" spaltning blev en af de vigtigste betingelser.

Den kinesisk-russiske konflikt, teorien om flere centre, modsætningerne angående invasionen i Tjekkosllovakiet er blot de politiske udtryk for et kapitalistisk fænomen: tilsynekomsten - i den pseudo-socialistiske blok - af flere centre for kapitalakkumulation, der er i latent konflikt med det russiske centrum. Når maj-juni-begivenhederne - i forhold til disse to synspunkter - udgør den fremtidige kapitalistiske krises første tilkendegivelse, må vi alligevel understrege, at disse forskellige sociale tilkendegivelser hverken udtrykker proletarietets interesser eller mål. På den ene side har studenternes bevægelse, som udgør krisens begyndelse, nogle revolutionære fordringer. Den anvender voldsomme aktionsmidler, men er småborgerlig, både hvad angår dens sociale sammensætning og dens ideologi. På den anden side arbejderne kamp, som påtvinger de opportunistiske faglige ledere anvendelsen af det traditionelle våben, nemlig generalstrejken, men indskrænker sig til at besætte fabrikkerne, godtager de enkelte fags separate forhandlinger med arbejdskøberne og tillader sig at ofre hele bevægelsens sociale kraft for at opnå rent økonomiske og kortvarige fordele.

Det er klart, at denne arbejderklassens holdning ikke kan forklares med "venstreradikalismen"s forsimplede formler om "ledelses-krise" og "de traditionelle partiers forhårdning (?)", men den forudsætter en virkelighed bestående af dybe og gamle reformistiske illusioner hos et proletariat, der i mange år har affundet sig med at anse revolutionen som umulig. Dette stiller det eneste problem, hvorefter alle perspektiver er afhængige, såvel under maj-juni som under enhver anden social krise: eksistensen af klassepartiet som den politiske kraft, der virker på grundlag af det kommunistiske program. Når vi fastslår eksistensen af klassepartiet som en absolut nødvendighed for enhver gunstig proletarisk kamp, så bliver det et i dobbelt forstand falsk problem, som stalinister og venstreradikale diskuterede i maj for at klargøre, om den daværende situation var revolutionær eller ej, og det først og fremmest fordi det ikke drejede sig om spørgsmålet om revolutionen, da proletariatet jo var snævert forbundet med den politiske og faglige opportunisme.

At denne opportunistiske kontrol fandtes og virkede uden modstand i arbejderklassen, beviser dernæst ikke blot, at revolutionens subjektive betingelser - klassepartiet - manglede, men også at de objektive betingelser - tilspidsningen af de sociale modsætninger, social mobilisering af arbejderne osv. - ligeledes manglede.

Thi alternativet i maj-juni var ikke revolution eller ej, men derimod enten sejrrig strejke eller forrådt strejke. En sejrrig strejke - idet vi forudsætter en beredt klasse - vil sige: forenede krav og ikke separate forhandlinger, gadedemonstrationer og ikke indesparing i fabrikkerne osv.; allesammen standpunkter, som den faglige opportunisme bekæmpede med største bitterhed.

Det var det alternativ, vi stillede arbejderne overfor i maj, hver gang vi kunne: skønt vort partis kræfter er beskedne, så helligede det dette alternativ sine største anstrengelser. Men vi vidste udmærket, at det drejede sig om propaganda, om en kamp og om et alternativ, noget som på en vis måde var "teoretisk", idet den mindste mulighed for et heldigt udfald forudsatte, at den opportunistiske indflydelse allerede var delvis fjernet fra bestemte sektorer.

Klassepartiets rolle er altså afgørende ikke blot i den endelige revolutionære angrebsfase, sådan som de venstreradikale indrømmer, men under enhver forberedelsesfase, hvor proletariatet kæmper for umiddelbare krav, for at kunne nå sin historiske mission. Så længe partiet, der er bevæbnet med det kommunistiske program, ikke viser sig som en afgørende kraft under arbejderne umiddelbare kampe, så er hypotesen om den "mulige revolution" ikke blot absurd snak, men selv strejken

kommer ikke til at udgøre den erfaring, som også i tilfælde af den faglige kamps uheldige udfald er forudsætningen for bevægelsens yderligere styrkelse.

Opportunismens udslettelse af sporene efter maj-juni

På baggrund af denne vurdering af maj-juni-begivenhederne var en udvanding af det sociale røre at vente. Det har imidlertid været nødvendigt med ret lang tid, før strejkebevægelserne atter kunne føres ind under de begrænsede rammer fra før maj, og før FKP og CGT kunne generobre deres tabte politiske og moralske autoritet.

De måtte først og fremmest gennemgå en periode med isolering og mistillid fra en del af arbejderklassen. Dernæst blev de stillet overfor en forværring af de økonomiske forhold og valutakrisens følger for lønnen, hvorfor de måtte kaste sig ud i en stor protestkampagne, under hvilken de nøje overvågede arbejderne tilløb til at radikalisere strejkerne. Til slut, da de var klemte i en situation uden udgang mellem regeringens uforsonlighed i lønsspørgsmålet og risikoen for opsætsighed "fra basens (klassens) side", så ofrede de de økonomiske krav til fordel for to efterfølgende valgkampagner.

CGTs isolation blev følelig fra juli 68 og varede helt frem til de første måneder i 69. Arbejderne isolerede CGT skyldtes utilfredsheden indenfor visse kategorier og i visse af den kapitalistiske produktions foretagender, som ikke havde glemt de faglige lederes infame holdning i juni, og som systematisk nægtede at adlyde deres slagord, mens arbejderne selv på eget initiativ slap "vilde strejker", som fagforbundene ikke anerkendte, løs. Denne fjendtlighed førte imidlertid ikke til noget politisk brud, og gav sig ikke udslag i overgang af stemmer til CFDT under de faglige valg. - Den russiske intervention i Tjekkoslovakiet forværrede denne isolation fra de andre faglige centralers side og gav deres konkurrence gode muligheder, men bragte ingen klarhed blandt arbejderne. Fiaskoen for "aktionsdagen 12. februar", der var organiseret af CGT, bekræftede, at der var tomt omkring den opportunistiske central.

Denne aktion skyldtes, at regeringen nægtede at tage de krav i betragtning, som fagforbundene havde til hensigt at fremføre ved den forudsete konference i marts i rue de Tilsit, idet man "slog på" løn- og prissituationen.

Det er dog åbenbart, at CGT absolut ikke agtede at slippe en virkelig kamp løs, men ene og alene udsendte følgende appel for at genvinde en smule prestige blandt arbejderne: intet er forberedt oppefra, der er ikke givet noget direktiv. En enkelt arbejdsnedlæggelse på et kvarter, et enkelt møde. Det er betegnende for situationen, at der praktisk taget ikke strejkedes i Renault-fabrikkerne.

For at overvinde denne isolation påbegyndte hele CGT-apparatet en intensiv propagandaanstrengelse i form af en stor "oplysningskampagne". Det drejede sig om en fuldstændig ny udlægning af maj-strejken, der forsøgte at vise, at denne store bevægelse skyldtes en lang forberedelse fra CGTs side takket være mangfoldige begrænsede strejker, der var CGTs værk, CGT - den eneste alvorlige organisation overfor "provokatorerne", der ville skubbe arbejderklassen "ud i eventyret". Den kendsgerning, at denne forfalskning blev accepteret af arbejderne uden nogen protest, viser den begrænsede erfaring, arbejderne drog i maj af fagforbundenes forræderi mod strejken. Denne begrænsning forklares af en række faktorer, hvoraf de mest iøjnefaldende er følgende: først og fremmest den rolle, CGT-basens aktivister spillede under udbredelsen af strejken. Der var mange, der efter d. 23. maj tog initiativet til at generalisere fabriksbesættelserne; men denne de menige aktivisters rolle begunstigede den tanke, at CGT skulle have ønsket strejken. Dernæst var der forbundsformanden Seguys manøvre. Han gik til Renault-arbejderne d. 27. for at forelægge dem Grenelle-forhandlingernes resul-

tater, men var nødsaget til at trække sig tilbage overfor deres protester. Dette ved størstedelen af arbejderklassen ikke, så meget mere som Eksekutivudvalgets udtalelse d. 28/5 - ved at forfalske kendsgerningerne - erklærede, at centralens repræsentanter havde underskrevet en "liste" med arbejds-skøberforslag, og at de havde billiget den. Den klareste og mest effektfulde bekræftelse på fagforbundenes forræderi mod strejken gik således - når alt kommer til alt - ubemærket hen. Og til slut skal nævnes andre årsager, såsom tilstrømningen til fagforbundene efter maj af utallige nye medlemmer (350.000 til CGT og 150.000 til CFDT), som var uden forberedelse eller erfaring, de mest stridbare mindretals isolation og magtesløshed, mangelen på enhver klasse-mæssig forklaring på begivenhederne fra de venstreradikales side; alt dette bidrog til at vende op og ned på strejkens virkelige betydning: at kampen blev likvideret ved økonomiske forhandlinger og separate aftaler blev anset for positivt, for et bevis på CGTs alvor; at den sociale vold, som først havde genopvækket arbejderklassen, blev brændemærket som en provokation i gaullismens sold.

CGT anstregte sig ligeledes i sin propaganda for at prise betydningen af de lønstigninger, der opnåedes som følge af maj-strejken; man hævdede, at disse "erobringer" ville blive energisk forsvaret, og at de juridiske forholdsregler, der endvidere blev vedtaget af parlamentet, tilsammen med de kontraktlige aftaler mellem fagforbund og arbejds-skøbere udtrykte et nyt styrkeforhold til proletariats fordel.

Således fejrede CGT "de faglige rettigheder indenfor foretagernes mure" som "maj-begivenhedernes mest bemærkelsesværdige resultat"; medens arbejds-skøberne åbent erklærede dem for et våben mod strejkerne. Mens aftalerne om "besættelsesgarantier", som var uden virkelig vægt overfor truslerne om arbejdsløshed, rostes på samme måde, så var de en kapitulation i forhold til et højtideligt løfte fra d. 36. kongres, som lød: "Ingen afskedigelse uden genansættelse på samme vilkår".

På trods af hele denne propaganda fik CGT ikke "hånd i hanke" med arbejderne før ved den kampagne, som fagforbundene satte igang efter fiaskoen for mødet i rue de Tilsit. Den bemærkelsesværdige hændelse i løbet af de første tre måneder af 69 var prisforhøjelsen, som halverede lønforhøjelserne fra maj. Dette var en begivenhed, som især CGT ikke kunne undlade at reagere på uden at måtte opgive alle de løfter, der blev givet i juni 68, da den borgerlige regering forpligtede sig til at garantere de økonomiske "fordele", som arbejderne havde erobret ad "rådslagningernes" og "forhandlingernes" lovlige vej. Alligevel kunne det "energiske" svar på regeringens uforsonlighed, som CGT endnu før Tilsit-forhandlingerne havde lovet arbejderne, ikke være andet end forstillelse, thi de faglige ledere kendte på forhånd denne uforsonlighed og var fast besluttet på ikke at møde den på den virkelige kamps grund. Den måde, hvorpå arbejderprotesten blev organiseret, afslører, at der allerede var kapituleret inden kampen: mens den faglige ordenstjeneste tog strenge forholdsregler mod de venstreradikale, nægtede man at give et politisk perspektiv til det protestrøre, der fulgte strejken d. 11. marts. Men først og fremmest er Seguys forslag på selve demonstrationsaftenen om "at genoptage de afbrudte forhandlinger" afslørende.

Denne strejke uden fremtid d. 11. marts blev den sidste store arbejdertilkendegivelse i 1968-69. Fra og med denne dag begyndte kampagnen omkring "referendum"-afstemningen, da de Gaulle havde besluttet at "rådspørge landet" om den reform, han havde foreslået: "regionaliseringen" af de faglige organisationer. - D. 11. marts endte i en blindgade, thi regeringen nægtede at tage sin beslutning op til overvejelse, og fagforbundene var fast besluttet på ikke at gøre sine valgere fra det demokratiske venstre utilfredse p.gr. af arbejderdemonstrationer. Denne bekymring fik dem til at aflyse det optog, der var planlagt til første maj.

Skønt "referendummet" endnu engang gav opportunismen midlet til at drukne arbejdderrøret i valgmarkedet, så blev den samme opportunisme

dog stillet i en anden ømtålelig situation: sejren for "nejet" og de Gaulles afgang åbnede en anden kampagne: for præsidentvalget. Da FKP stod forladt af socialdemokratiet, der havde sluttet op om en centrum-udskiftning af gaullismen, var det nødsaget til at bevare sin kandidat, hvad der tillod Pompidou at sejre og det samme parti at forblive ved magten.

Denne ynkelige afslutning viser den moderne opportunistes ubønhørlige skæbne, idet den er tvunget til at forråde arbejderens kamp uden så meget som blot at kunne tilbyde arbejderne et ydre tegn på succes for de reformistiske løfter, som den har ødslet med. Intet er der blevet tilbage af det, FKP i årevis har stillet masserne i udsigt: socialisternes kyniske faneflugt har givet dødsstødet til "foreningen af alle venstrekræfterne". Håbet om "faglig enhedsfront" er blevet besvaret med et tomt omkring CGT, thi CFDT støttede det borgerlige centrums Pöcher og FO deserterede. Programmet om "velfærd for alle" og den foregivne forsoning af produktion og løn samt af national storhed og socialt fremskridt står idag overfor devalueringen af franken, ofrene, nøden.

Konklusion

Efter et års nedgang i arbejderkampe blev der ikke andet tilbage end isolerede bevægelser, der er identiske med de "vilde strejker" fra før maj-juni-68 med denne ene og beskedne forskel: at den faglige opportuniste - i stedet for at forbyde dem totalt - er nødsaget til at tåle og manøvrere dem. Det er egentlig, hvad der er blevet tilbage af de sociale kampe for et år siden.

Maj-juni-krisen har istedet afsløret et politisk fænomen af ikke ubetydeligt omfang: venstreradikalismen, der gør fordring på at hjælpe proletariatet med at blive dets generelle klasseinteresser bevidst og således opbygge et "nyt revolutionært parti". På dette punkt er vort partis stilling meget klar: en sådan klassebevidsthed kan ikke opstå af foranderlige situationer og af øjeblikkets tilskyndelser, men derimod af de erfaringer, klassen har samlet over et langt tidsrum. Det revolutionære klasseparti kan ikke være udtryk for det sociale røres tilfældige forløb i en bestemt periode, men derimod for proletariatets historiske program.

Vort syn på den såkaldte venstreradikalisme går ud på, at denne udtrykker tilfældigheder og ikke programmet, en bestemt situations umiddelbare tilskyndelser og ikke erfaringerne fra proletariatets historiske kampe. For at blive overbevist er det tilstrækkeligt at undersøge de argumenter, der er fremført af venstreradikalismen til fordel for en - forresten mislykket - forening af de tendenser, den består af. Disse argumenter kan sammenfattes således: ingen af de venstreradikale tendenser kan fordrø at besidde sandheden, men hver især må løbe sammen i det samme parti, og dette tilhører arbejderklassen og fremtiden.

Det er klart at disse begreber på bedragerisk vis genindfører den borgerlige ideologiske gifts demokratisme, "fællesvilje" (bare det så blot var arbejderens) og opfattelse af historiens altid "nye" veje i det revolutionære parti, som venstreradikalismen fordrer at opbygge. Med andre ord den samling af politisk overtro, der to gange i proletariatets historie har kastet det ud i nederlag og magtesløshed.

Dette er tilstrækkeligt til at karakterisere venstreradikalismen, ikke som den tidlige afspejling - som den jo fordrer at være - af arbejderklassens genopvågnen, men som et sidste udtryk for en historisk nederlagsfase. Dette maj-juni-krisens vigtigste politiske produkt bekræfter dens i bund og grund småborgerlige karakter.

---ooOoo---

OVERSIGT
OVER
DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTIS HISTORIE
FRA 1918 TIL 1923

(fortsat fra Kommunistisk Program nr. 5.)

Efter at være trådt ind i F.S. i begyndelsen af 1920 har Marie Nielsen tilknytning til denne organisations kommunistiske fløjs fører og redaktør af organet "Solidaritet" Christian Christensen, der på det tidspunkt lige var blevet løsladt efter to års fængsel. F.S. var dengang alvorligt splittet i to fløje: anarko-syndikalisterne og kommunisterne; da Christian Christensen atter var på fri fod, genoptog han kampen mod den anarkistiske tendens, hvilket fremgår tydeligt af hans pjece "Moskva og Syndikalismen", som vi har genudgivet. Både Marie Nielsen og Christian Christensen var - i hvert tilfælde på dette tidspunkt - enige om, at en samling af danske revolutionære kræfter skulle ske på kommunistisk grundlag, netop som III Internationale havde præciseret i II kongres' tesser (Moskvateserne). Det er således en kendsgerning, at Marie Nielsen og Christian Christensen var ophavsmænd til dannelserne af Kommunistisk Føderation (dette fremgår med al ønsket tydelighed af Karl V. Jensens citerede pjecer, som vi bl.a. har til hensigt at genoptrykke). K.F. skulle have det formål at bringe F.S. og D.K.P. nærmere hinanden og senere smelte de to organisationer sammen i eet kommunistisk parti. Føderationen blev dannet og da den sluttede op om den røde faglige Internationale, blev sprængningen af F.S. uundgåelig, anarko-syndikalisterne trådte ud.

Et vist samarbejde især på det faglige område blev påbegyndt, og det første konkrete skridt imod foreningen af de to organisationer var stiftelsen af et fælles organ "Arbejderbladet". Således ophørte både "Solidaritet" og "Arbejdet". Hovedredaktøren for det ny blad var Christian Christensen (F.S.), mens Johannes Høvig (D.K.P.) blev udnævnt til politisk redaktør. Den 16. oktober 1921 besluttede Føderationens repræsentantskab med alle stemmer imod een (Klausen - F.S.) at danne et enhedsparti. Der blev nedsat et udvalg på ti medlemmer, som fik opgaven at redigere et fælles program og finde frem til en fælles organisationsform.

Det er idag svært at blotlægge fuldstændigt grundene til den strid, der opstod imellem udvalgets medlemmer og som blev alvorligere dag for dag. Men på grundlag af beretninger, breve og andet materiale fra den tid kan vi alligevel med sikkerhed fastslå, at den stædighed, med hvilken D.K.P.s ledelse forsøgte at påtvinge hele enhedspartiet sit pro-

gram, var den væsentligste årsag til , at striden blev mere og mere uforsonlig. På den anden side, selvom F.S. (der støttede oppositionen indenfor D.K.P.: Robert Klitfort, Thøger Thøgersen, Åge Jørgensen) uden tvivl mere konsekvent accepterede Moskvateserne, viste en del af dens medlemmer sig stadig at være påvirket af den syndikalistiske fordom mod partiets eneret på ledelsen af arbejderklassen under alle kampfaser, dvs. partiets fuldstændige politiske lederrolle også når det gælder økonomiske aktioner; dette princip blev ellers tydeligt fastslået i selve Moskvateserne . Endvidere er det sikkert, at denne del af Kommunistisk Føderation (tidligere F.S.medlemmer og D.K.P.s opposition), var helt og holdent enig om proletariats diktatur og den sociale revolution som en uundgåelig voldelig handling. Det var derfor forkort af Marie Nielsen at bedømme de kommunistiske syndekalistes "sygdom" som farligere end ledelsens opportunistiske indstilling.

Det er nu nødvendigt at analysere uenigheden i Kommunistisk Føderations udvalg og hvilke personer, der var talsmand for de forskellige fløje. Som nævnt bestod udvalget af ti medlemmer: fem fra hver organisation. D.K.P. fem repræsentanter var splittede i to grupper: Ernst Christiansen, Sigvald Hellberg og Johannes Ervig (ledelsen), som stræbte efter at få det vordende enhedsparti til at acceptere deres ikke-kommunistiske program; på den anden side Åge Jørgensen og Thøger Thøgersen (oppositionen), der kan betragtes som radikale og konsekvente kommunister, idet de forlangte, at det danske parti skulle indrettes efter III Internationales principper og optagelsesbetingelser. F.S.s repræsentanter var tilmed delt i tre tendenser, hvorefter de to dog udgjorde parallelle standpunkter til de to D.K.P.-grupper. Marie Nielsen, der nu overalt ser syndikalistiske manøvrer og forsøg på at likvidere D.K.P., slutter op om Ernst Christiansens gruppe (sic), mens Chr. Christensen, Aksel Jensen og Peter Thomsen støtter oppositionen i D.K.P. - Kun Klausen fra F.S. var i virkeligheden principielt imod dannelsen af et enhedsparti.

Situationen blev så tilspidset , at oppositionen til sidst krævede en udrensning i partiledelsens rækker, hvorfor udvalgets arbejde, der skulle være færdigt den 1. januar 1922, efterhånden gik i stå. I hele januar måned holdtes der slet ikke møder og den 31. januar besluttede flertallet af Kommunistisk Føderation at danne et "enhedsparti" ved at fjerne den gamle ledelse, der for øvrigt ikke kunne undgå gang på gang at blive genvalgt takket være en valgmanøvre, der gav provinsafdelinger, hvor ledelsen havde stærkest tilslutning, større indflydelse, idet disse skønt f.eks. kun på 10-15 medlemmer havde samme repræ-

sentationsret som afdelinger i hovedstaden med 50 medlemmer, - og her nærede man ingen tillid til ledelsen.

"Og provinsafdelingerne var væsentlig dannet på grundlag af Ungdomsforbundets afdelinger, bestod af folk, der gennem flere år i Ungdomsforbundet havde arbejdet sammen med ledelsen, var personlig venner med dem - og stod på nøjagtig samme politiske standpunkt, dvs. mere socialdemokrater end kommunister. Dernæst var partimedlemmerne ingenlunde, som de burde være, aktive medlemmer, mindst de 2/3 dele deltog overhovedet ikke i arbejdet, men havde dog stemmeret. Hertil kom, at ledelsen jo havde hele partimaskineriet i sin hånd, stod i stadig kontakt med provinsafdelingerne, der naturligvis helt var underlagt dens åndelige føring, og desuden blev der intet forsøg gjort på at drive et oplysningsarbejde, der kunne afklare det store antal af indifferente medlemmer. Sagen er, at det var intet kommunistisk parti - derfor var det umuligt for kommunisterne at tage føringen!" (af Karl V. Jensens citerede pjece). - I virkeligheden viste ledelsen sig gang på gang at være fuldstændig uegnet til at føre et revolutionært arbejde og til at udnytte de utallige kampo og agitationsmuligheder. Alle disse motiver gjorde det såkaldte "kup" til en simpel nødvendighed, hvis man overhovedet skulle tale om en kommunistisk bevægelse i Danmark. Ved mødet d.31. januar vedtoges således følgende resolution: "Kommunistisk Føderations Københavnsafdeling beslutter:

- 1) at danne en revolutionær enhedsorganisation under navn af Danmarks Kommunistiske Parti,
- 2) at afsette ledelsen, såvel F.S.s landssekretariat. D.K.P.s forretningsudvalg som Føderationens arbejdsudvalg,
- 3) at konstituere F.S.s københavnske forretningsudvalg og D.K.P.s københavnske formandsudvalg som forcløbig ledelse med følgende opgaver:
 - a) på grundlag af det forslag, som havde særlt Enhedsorganisationsudvalget, at udarbejde et forslag til program og love for enhedspartiet,
 - b) og senest søndag d.12. februar at indkalde en kongres hvor dette forslag forelægges, og en ordinær ledelse foreslås og udsendes til urafstemning, samt at vælge en kontrolkomite på seks medlemmer, som indtil kongressen kontrollerer bladets redaktion".

Derefter besatte man partiets sæde i Møntergade og bladets redaktion der allerede var under oppositionens kontrol.

Det nye parti - eller snarere det udrensede parti opnåede hurtigt III Internationales anerkendelse, idet det åbent tilsluttede sig Moskva-teserne ved gennem sit organ at erklære proletarietets diktatur, den centraliserede organisationsform, den parlamentariske aktion samt arbejdet i fagorganisationerne for partiets grundsatninger. Dog betrag-

tede man det parlamentariske arbejde som en midlertidig taktik og man undlod aldrig at understrege faren, som en sådan aktion uvilkaarlig måtte medføre: en absolut positiv indstilling. Desuden tog man afstand fra parolen om enhedsfront med andre partier, da den kun kunne finde sted på det politiske samarbejdes grundlag, hvilket ville kompromittere partiets væsen. Derimod gik man ind for en "revolutionær enhedsfront", som kunne omfatte både syndikalister og anarkister: dette kunne på ingen måde være i strid med Cominterns principper, da dette samarbejde skulle ske på det faglige område. Det er derfor forbavsende, at Marie Nielsen ikke kunne indse det gamle partis virkeligt farlige politik, men fordømte enhedspartiet som "et syndikalistisk værk" alene fordi det forkastede enhedsfrontspolitikken (vel og mærke med reformisterne). Dette har vist sig at være en urigtig bedømmelse, især når man betænker, at samarbejdet med andre partier (socialdemokrater) var en af årsagerne til Cominterns accentuerende udartning. At partiet ikke var syndikalistisk, blev understreget gennem følgende resolution: "Forretningsudvalget for Danmarks Kommunistiske Parti (enhedspartiet) sektion af III Internationale erklærer i henhold til de på den ekstraordinære kongres i København vedtagne beslutninger i hele sin kamp og taktik at stå solidarisk med den samlede internationale revolutionære arbejderbevægelse på grundlag af de på III Internationales kongresser i Moskva truffne beslutninger. Partiet godkender i et og alt de på disse kongresser vedtagne principielle teser og taktiske retningslinier og udtaler ønsket om så hurtigt som muligt at fremme et intimt samarbejde med de til III Internationale tilsluttede broderpartier. Forretningsudvalget tilbageviser enhver påstand om, at enhedspartiet skulle være en syndikalistisk organisation, og at dens ideologi skulle være i strid med kommunismen. Vi erkender fuldt og helt nødvendigheden af såvel arbejderklassens økonomiske som revolutionære kamp politisk med godkendelse af den revolutionære parlamentariske aktion som middel i agitationen for de kommunistiske ideer".

Marie Nielsen forblev således hos den gamle lederklike, der ikke gav op og vedblev at kalde sig D.K.P., bl.a. fordi III Internationale, endskønt det anerkendte det nye parti, ikke helt turde desautuere resterne af det gamle. Man har derfor i ca. to år to kommunistiske partier, der begge er Internationales sektioner. Dette var i stærk uoverensstemmelse med selve Internationales optagelsesbetingelser; men en stor del af ansvaret skal pålægges Cominterns Eksekutivkomite, der ikke kunne tage en radikal beslutning men i stedet ønskede de to partiers genforening. Som alle kan forestille sig, blev korrespondancen med III Internationale i dette år meget intens: en dobbelt korrespon-

dance, da begge partier ønskede at retfærdiggøre situationen. Det ene råbte: skandale, brud på disciplin; det andet: sejr, idet disciplin intet er værd når der er brud på principper.

Men som sagt, også i denne situation foretrak Internationale kompromistaktikken og gjorde alt for, at de to partier skulle genforenes, selvom Sinowiev og hele Eksekutivkomiteen viste mere eller mindre åbent, at man havde sympati for "enhedspartiet". Denne taktik, der var i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som III Internationale udviklede og senere beseglede i 1923 med parolen "bolschevisering af Comintern", hvilket netop indbefattede samarbejde med reformistiske partier, hvad der fik katastrofale følger for hele den proletariske bevægelse.

I et brev af 11.3.1922, der rettedes til Danmarks to kommunistiske partier udpeger Brandler og Kuusinen (EKKI) en skandinavisk kommission (hvis formand dog ikke skulle tages fra de tre skandinaviske lande) til behandling af det danske spørgsmål, og appelerede samtidigt til parterne om at forsøge alt for at forene det splittede parti. Den 19.4. udsendte kommissionen et cirkulære på seks sider, hvor man bl.a. bragte Brandlers og Kuusinen's brev og atter forsøgte at mane til forhandlinger på kommunistisk grundlag.

Denne appel blev imidlertid ikke imødekommet af den gamle ledelse: man betragtede kommissionen som partisk, og Ernst Christiansen deltog ikke en gang i dens arbejde.

I august 1922 rejste Marie Nielsen og Thøger Thøgersen (der på det tidspunkt endnu stod i det gamle parti) til Moskva for at diskutere den danske strid. Efter flere møder med EKKI's repræsentanter blev der enstemmigt vedtaget et forslag. Da det sidste møde var afsluttet, udtrykte Marie Nielsen dog sin utilfredshed under en samtale med Sinowiev og mente, at forslaget var uretfærdigt. Sinowiev, der havde stor respekt for Marie Nielsen, afviste kritikken.

Muligvis var den udpegede kommission efter alt at dømme for enhedspartiet: det var i hvert tilfælde denne motivering, den gamle ledelse anvendte, da den forkastede forslaget. Efter Marie Nielsen og Thøgersens hjemkomst fra Moskva, indkaldtes der til kongres i Odense den 27.8.22. Af 22 afdelinger var 16 repræsenteret, hvoraf 13 stemte imod K.I.s forslag. Kun Thøgersen med to andre repræsentanter stemte for og straks efter afstemningen forlod disse tre kongressen for at slutte sig til enhedspartiet.

Dette medførte et yderligere voksende tilløb til enhedspartiet, bl. a. fordi Thøgersen var en dygtig agitator, populær blandt de menige medlemmer. Enhedspartiet holdt kongres den 17.9.22 og viste ved denne lejlighed, at organisationen var blevet virkelig arbejdsdygtig og

stod fast på det kommunistiske program. W. Koonhen, Tyskland, der var tilstede som repræsentant for K.I., og Möller fra det svenske parti, udtrykte deres tilfredshed med kongressens arbejde. Selv Marie Nielsen måtte i et brev (9.10.22) til Möglund (Sverige) indrømme, at det fornyede parti havde medvind: "Efter de mange internationale indgreb, der er sket, og efter den overgang af vore medlemmer, der virkelig har fundet sted, kan man ikke mere fastholde en absolut fordømmelse af kup-partiet".

Men først da Ernst Christiansens organisation var uden betydning, begyndte man at anse enhedspartiet for et kommunistisk parti og ikke et "syndikalistisk værk"; man kunne nu også let glemme det forfærdelige brud på disciplinen. Det er i hvert fald afgjort: partiet var i 1922 på den rigtige vej - på trods af mange svagheder. Også her i Danmark viste det sig, at man kun kunne arbejde på et sundt grundlag efter først at have befriet sig for reformisterne.

I 1923 lykkedes forsøget på endnu engang at forene de reformistiske og revolutionære kræfter i en fælles organisation, idet et forslag om nedsættelse af en ny kommission vedtoges af begge parter med alle de uheldige følger, som sådanne tvungne uorganiske konstruktioner altid medfører. Det var III Internationale der forlangte, at dette skulle gennemføres i overensstemmelse med den generelle taktik, der anvendtes overfor alle kommunistiske partier. Men vi kan med al sikkerhed fastslå, at ingen i enhedspartiet havde megen lyst til påny at samarbejde med Ernst Christiansen og Co. At det var en uheldig taktik, det har den senere historiske udvikling utvetydigt bevist. Mange af syndikalisternes, der efterhånden havde nærmet sig kommunismen, mistede deres tillid til partiet og faldt tilbage til den gamle fjendtlighed mod partidannelser, samtidigt med at de atter anså fagforeningerne for tilstrækkelige, revolutionære organisationer.

Vi vil naturligvis ikke tillægge III Internationale hele ansvaret. EKKI fik den meget vanskelige opgave at udpege et kommunistisk parti eller en fraktion, som her blot var under udvikling og derfor ikke helt på højde med opgaverne. På dette historiske tidspunkt fandtes to konvergente strømninger, der stammede fra den syndikalistiske og den venstre-socialdemokratiske fløj, og som bevagede sig hen imod kommunismen. I disse strømningers skæringspunkt opstod det parti, som med stor sandsynlighed ville have udviklet sig til en stærk og sund organisme, hvis de internationale begivenheder ikke havde forårsaget yderligere forvirring i de proletariske rækker. Ifølge Moskvoteserne var det netop Kominterns opgave at hjælpe de vordende partier i Europa, især når disse stræbte efter at befri sig for de reformistiske fløje, der altid vinder indpas, så snart revolutionen får den mindste tilbagegang. Disse

folk - hvis virke under en revolutionær opgang udjævnes af denne historiens formidable bølge, som de ikke formår at modsætte sig - er parate til at fjerne sig fra marxismens uforanderlige doktrin under den forræderiske parole om, at "kommunismen skal tilpasses de 'nye' betingelser", så snart den objektive situation forhælder gennemførelsen af det kommunistiske program.

Det blev en let sag - lettere end i andre lande - at få det nyfødte parti til at skifte kurs. For at likvidere den svage, unge organisme havde det sikkert været tilstrækkeligt at unddrage den international støtte. Men nej: kontrarevolutionen havde brug for denne unge organisme til at konsolidere kapitalismen netop i det land, der havde oplevet historiens første sejrige proletariske revolution. Alle de til III Internationale sluttede partier blev forvandlet til håndterlige redskaber, der handlede i den russiske kapitalistiske stats interesse. Også i Danmark lykkedes det med få velrettede slag Kominterns stalinistiske maskineri at knuse de danske kommunisters værk, endnu før det var afsluttet. Man vil altid kunne finde en Aksel Larsen, der som adlydig lakaj kan få slige forræderier og forbrydelser fuldbyrdet. Men vi hænger os ikke i det enkelte individs ansvar: det er nemlig vor opgave at etablere de generelle årsager, der skabte grundlaget for revolutionens tilbagegang og arbejderklassens nederlag. Individene kommer og går - kommunismens sag overlever som hele menneskehedens historiske nødvendighed, hvorfor den kun kan blive et kollektivt værk, uafhængigt af enkelte personers svigten. Når de objektive forudsætninger er til stede, og det endelige, definitive opgør bliver en realitet, vil ingen individuel styrke kunne modstå proletariats altomstyrtende revolution.

- slut -

P A R T I A K T I V I T E T :

Siden vi i KP nr.3 omtalte partiets internationale udgivelser, har de franske kammerater udsendt to numre af vort teoretiske organ PROGRAMME COMMUNISTE: nr.46 indeholdt: 1.Parti og klasseorganisationer i det kommunistiske venstres tradition - 2.Italiens Kommunistiske Parti overfor den fascistiske offensiv (1921-1925) - 3. "Kapitalens" metode.

nr.47 indeholdt: 1.Garaudy eller Don Quichottes fredelige revolution - 2.Universitetsmarxismens sidste bedrifter (i anledning af de herrer Baran og Sweezys arbejder) 3.Vurdering af det varme efterår i Italien.

Vort tyske organ INTERNATIONALE REVOLUTION er udkommet med sit tredje nr., der indeholder: 1.Kun kampen for den proletariske revolution er en virkelig kamp mod fascismen - 2.Den revolutionære marxismes organiske vurdering af 40 års russiske begivenheder - 3.Auschwitz eller det store alibi - 4.Klassekampen kender ingen statsgrænser - 5.Tyskland - den fremtidige krises brændpunkt. Endeligt har de italienske kammerater påbegyndt en ny bogtrykt serie med vore klassiske tekster. Det første nummer indeholdt: 1.Marxismens grundtræk - 2. Den revolutionære kommunismes fundament. - Nr.2 er en samling af alle vor retnings TESER fra 1920 til 1965.

INDHOLDSFORTEGNELSE FOR KOMMUNISTISK PROGRAMS FØRSTE ÅRGANG :

KP nr.1 - April 1969 - s.14.

- a.For den internationale reorganisering af den revolutionære marxistiske bevægelse.
- b.Leve de franske proletarers store klassefremstød.

KP nr.2 - Juni 1969 - s.23.

- Teser om det kinesiske spørgsmål -

KP nr.3 - Oktober 1969 - s.19.

- a.Prag : Det andet "kup".
- b.Kautsky 1919 - Mandel 1969 : 50 års centrisme.
- c.De trotskistiske opportunister genopliver den "revolutionære parlamentarismes" uheldssvangre taktik.
- d.Skema over den marxistiske centralisme.
- e.KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION

KP nr.4 - Januar 1970 - s.22.

- a.Støt vor italienske presse i kamp.
- b.Fabriksrådsopportuniste - Den anden imperialistiske krig.
- c.Vor generalforsamling i Paris.
- d.Teser om de nationale og koloniale spørgsmål fra Kommunistisk Internationales II Kongres - 1920.
- e.Teserne om agrarspørgsmålet i Østens lande - Vedtaget ved Kongressen i Baku - 1920.
- f.KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION : Solidaritet med Kiruna.

KP nr.5 - April 1970 - s.30.

- a.På gruvarbetarnas nederlag svarer vi med det kommunistiske programmet: Total generalstrejk - Väpnad revolution - Proletariatets diktatur.
- b.Tre av våra flygblad om gruvarbetarnas strejk i Norrbotten.
- c.Omvälvning av praktiken i den marxistiska teorin.
- d.Det revolutionära partiet och den fackliga kampen.
- e.Oversigt over DKPs historie fra 1918 til 1923 - del I.

Endvidere udkom:

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION nr.1 - Maj 1970 - s.15.

- a.Kommunistisk Fackoppositions plattform vid mötet i Göteborg.
- b.Det Internationella Kommunistiska Partiets program.
- c.Det kommunistiska partiets oppgifter.
- d.Tillbaka till det kommunistiska programmet.

ÅRGANG II :

Årgang II, der begynder med dette nummer, koster 15 da.kr. eller 10 sv.

For abonnementsprisen får man:

- I. KOMMUNISTISK PROGRAM, som vi har sat os som opgave at lade udkomme hveranden måned med artikler på dansk og svensk.
- II KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION, der udkommer når der er brug for den hovedsageligt med artikler på svensk.
- III VOR NYE SERIE MED DET KOMMUNISTISKE VENSTRES
KLASSISKE TEKSTER

Følgende tre fyldige pjecer er under udarbejdelse:

- 1) PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER (i en nyoversat udgave)
MARKISMENS GRUNDRÆK
- 2) VAD ÄR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET
- 3) LEV TROTSKIJ : 1917 - OKTOBERLÄRE
PARISERKOMMUNENS LÄRE

VIETNAM : TYSTNADEN

I maj 1968 (LE PROLETAIRE nr. 54) skriver vi: "Mot imperialismens oerhörda styrka är allt nationellt hjältemod förgäves, om det inte förbinds med proletariats internationella mobilisering". Den lärdom man kan dra av den vietnamesiska konflikten är isjälva verket att man inte kan bedriva anti-imperialism i minut och att det hypotetiska "två, tre eller flera Vietnam" inte ensamt kan slå ner Kapitalets världsherravälde. För att inte vilja dra dessa slutsatser iakttar vänsterpressen en besvärad tystnad om det som man tidigare skodde sig på

Att tro på en gynnsam förhandlingsuppgörelse, det är att inte låtsas känna till att all förhandling är ett uttryck för ett styrkeförhållande. Endast dårar kan ibilla sig, att det är till vietnamesernas fördel, att man allmänt låter det famösa "socialistlägret" intervensera ... för att hypotetiskt återställa jänvikten.

Det är att bra snabbt glömma vilken roll Kina och Ryssland hade under Geneveförhandlingarna i juli 1954. Erfarenheten är emellertid uppbygglig: trots att demarkationslinjen då i själva verket blivit upprättad vid den 13:e breddgraden, tvingades Viet Minh av Chou En Lai att acceptera den 16:e och av Molotov den 17:e! Viet Minh krävde allmänna val inom sex månader, Molotov påbjöd två år, etc

Allt detta bevisar att "tredjevärlden-rörelsen" bara är den gamla fredliga samexistensen under en ny benämning. Man ersätter våldet - för de andra, naturligtvis - ned tävlan, men det betydelsefulla kvarstår: det är utvidgningen av det "socialistiska lägret", som skall besegra imperialismen (underförstått USA - imperialismen, eftersom man endast talar om denna). Tredjevärlden-rörelsen är för övrigt borgarklassens framtida krigsideologi, som syftar till att dölja för proletärerna de existerande blockens sociala identitet. Som alltid kommer pacifisterna av idag, att vara de som går längst i morgon.

Bör man inte längre intressera sig för de många nationella befrielsekamperna? Jo förvisso. När de utvecklade ländernas proletariat, gynnade av krisen, vaknar upp till den radikale klasskampen, kommer kanske det stöd, som Tredje världens folk ger det, att vara avgörande och i varje fall mycket betydelsefullt. Men vi har ännu långt dit och tredjevärlden-ideologin är just en av de många bronsarna för det avgörandet uppsvinget, det som kommer att drappa kapitalismen i själva dess hjärta, i de imperialistiska metropolerna, i Ryssland likaväl som i Amerika och Europa.

(LE PROLETAIRE nr. 74 - feb. 1970)

TROTSKISMENS "LÆRE" AF OKTOBERREVOLUTIONEN

(første del af kapitlet "La "leçon" trotskyste" fra BILAN D'UNE REVOLUTION)

I modsætning til de tidligere undersøgte strømninger har den, der kalder sig trotskistisk en fjern kommunistisk oprindelse i den Venstreopposition, der siden 1923 førte en ulige kamp mod opportunismen i bolchevikpartiet, og som endte med dennes politiske udelukkelse og fysiske tilintetgørelse i årene 1927 til 1938. Idag, 40 år efter dette frygtelige nederlag findes der ikke længere noget spor af denne oprindelse i den bevægelse, der fortsat opkalder sig efter oppositionens leder Lev Trotskij, den permanente revolutions teoretiker, den røde armés grundlægger, som kæmpede imod en udartning af den Kommunistiske Internationale, sovietmagten og det bolchevikkiske parti, og som endte som en skuffet grundlægger af, hvad han troede skulle blive den fremtidige 4. Internationale. Uden doktrin og for øvrigt uden kontakt med arbejderklassen udgør "trotskismen" idag blot en mængde små sekter, hvis opfattelser modsiger hinanden på tusinde punkter (mange beskæftiger sig i øvrigt kun lidet med teoretiske spørgsmål), men som alle deler den besynderlige opfattelse, der må tælles blandt de mest sørgne produkter af manglende principper og empirisme, ifølge hvilken USSR og dens blok skulle udgøre socialistiske systemer, der dog må undergå politiske revolutioner for at kunne genoprette arbejderdemokratiet.

Den "lære", der ville fremstå af dette grundlag, hvis trotskisterne ellers vovede at fremstille teoretiske generalisationer, kunne formuleres således: nationaliseringen af produktionsmidlerne udført af det proletariske parti, der har grebet magten, udgør en tilstrækkelig betingelse for et socialistisk regime, sålænge denne nationalisering fungerer uantastet; - men denne socialisme er ikke fuldendt, sålænge der ikke hersker et politisk demokrati, og arbejderne ikke deltager i magtudøvelsens økonomiske "valg". - Det eneste kommunistiske heri er erkendelsen af nødvendigheden af en voldelig revolution, resten er blot en tilbagevenden til de tidligere undersøgte afvigelser: socialdemokratismen og "fabrikerrådssocialismen" (labcurismen eller arbetarismen). - På trods af de 40 år, trotskismen har haft til sin rådighed for at udvikle disse ideer, er de forblevet så vage og udflydende, at ingen retningslinier har kunnet lægges, end ikke for den blotte reorganisering af de revolutionære kræfter.

Der eksisterer dog umøgteligt en hvis forbindelse mellem dette doktrinære monstrum - denne historiske kuriositet, der vil fremkalde fremtidige generationers undren, ifald de skulle komme til kendskab til det - og de standpunkter, som Trotskij og oppositionen efterhånden antog, som består i de nuværende trotskisters tilknytning til - ikke Trotskij's autentiske revolutionære lære - men til hans fejl og svageste standpunkter. - Dette betyder, at omend Trotskij ikke er uden ansvar for udformningen af den vaklende "doktrin", der bærer hans navn, så befandt han sig, som virkelig kommunist, meget fjernet fra og meget over denne.

Det er sandt at Trotskij og Lenin, som det endnu var almindeligt i deres generation, har anvendt det tvetydige udtryk "arbejderdemokrati" (1); det er ligeledes sandt, at det bolchevikkiske parti i en hvis udstrækning har gjort brug af en formelt demokratisk mekanisme i dets indre forhold; de dramatiske møder i centralkomiteen, hvor revolutionens afgørende beslutninger blev taget af et "flertal af stemmerne", er almindeligt kendte (spørgsmålet om den væbnede rejsning i Oktober, forhandlingerne i Brest-Litovsk, afslutning eller fortsættelse af krigen, NEP-politikken osv.). - At konkludere ud fra dette, som trotskisterne gør, at Trotskij og Lenin var demokrater i modsætning til Stalin, der blot var en "tyran", er en grov forvanskning af deres værk og i alle tilfælde at udvise en særdeles suspekt ihærdighed for at rense dem for borgerskabets og opportunismens beskyldninger, som hævder, at de har båret vejen for stalinismen ved anvendelsen af diktaturet: virkelige kommunister foragter klassefjendens bifald og nedværdiger sig i sandhed ikke til at forsøge indtrykket af de store revolutionære for at gøre dem mere sympatiske for "progressivismens" dilettanter. - Det er endvidere at skyde det væsentlige til side, eller værre, at fortie det i opportunistisk øjemed, at foregive at den grusomme kontrast mellem Lenins parti og Stalins parti (de to navne betegner her kun de

to historiske faser) skulle kunne karakteriseres, ved at det første fungerede "demokratisk og det andet ikke.

Oppositionen var en opposition på et bestemt grundlag, og dennes funktionsmåde der bekymrer filisterne så meget, kan kun være dette grundlags udtryksform. Men denne opposition var af en sådan art, at om der på noget tidspunkt har eksisteret en demokratisk - i dette ords egentlige betydning - funktionsmåde, så var det faktisk i det parti, der befandt sig i den stalinistiske degeneration, og slet ikke i det bolchevikkiske parti på Lenins tid. - Dette var et virkeligt klasseparti, et revolutionært parti, der underkastede sig en afsluttet doktrinær helhed - marxismen - som dets ledende kerne havde genrejst og forsvaret mod opportunismen. Ved sin natur modstår et sådant parti de meningsomskiftelser, som et demokratisk parti i det mindste i teorien hævder at ville adlyde; - grundet sin natur ledes et sådant partis aktioner af dets program og ikke dets medlemmers "meninger"; - denne ledende kernes afgørende funktion afledes således af partiets virkelige historie, og de udvælgelser der efterhånden har fundet sted (en fremadskridende eliminering af for partiets opgaver uanvendelige eller blot usikre ledere eller tiltrækning af elementer, der en overgang havde befundet sig på afveje, - det mest slående eksempel herpå er netop Trotskij).

Lederskabet er således ikke tildelt ved individernes "frie" valg, som den demokratiske mytologi forestiller sig det, heller ikke ved de midler, som demokratismen uafvendeligt anvender, propagandaen for eller imod enkeltindivider, hvor enhver løgn anvendes for at forsvare den ene part og tilsværte den anden. Hvad et sådant parti vil søge frem til, er en aktionskontinuitet, der ikke kan opretholdes uden en hvis stabilitet i ledelsen, og ikke dets medlemmers individuelle frihed, som i de demokratiske partier, hvis politik er stadig omskiftende, fordi den ikke ledes af noget princip og fordi ledelsen skifter eftersom denne funktion er underkastet valgets gunst. - Ikke alene kan et sådant parti ikke kaldes "demokratisk", men alle dets positive karakteristika afslører løgnagtigheden i de demokratiske postulater og deres uanvendelighed for løsningen af de revolutionære opgaver.

Under sådanne betingelser udgør valgpraktikken og optællingen af stemmer kun en simpel anvendelse af en praktisk mekanisme og intet andet. Langtfra at yde nogen som helst "garanti" kan en tilbagevenden til sådanne former kun skyldes en hvis unodenhed. - I et parti, der besidder en maksimal historisk erfaring og en maksimal indre sammenhæng, vil der ikke være tendens til opståelse af - selv ikke på praktiske spørgsmål - sådanne voldsomme modsætninger, som det ulykkeligtvis var tilfældet i bolchevikpartiet, en uundgåelighed for dette parti, eftersom det i hælene på den sidste demokratiske revolution indledte den første socialistiske revolution i Europa.

I virkeligheden har ingen vigtig beslutning (f.eks. undertegnelsen af freden i 1919, afslutningen af krigen mod Polen) nogensinde været afhængig af en simpel optælling af centralkomiteemedlemmernes opfattelser: ingen bolchevikkisk leder - især da ikke Lenin - gav afkald på at føre energiske kampe mod egne kammerater, når revolutionens skæbne stod på spil, dog under hensyntagen til de krav, partiets enhed og harmoni måtte stille, hvad Lenin kaldte partiets "legalitet". - Denne kamp var loyal og åben, den drejede sig om standpunkter og foreslåede løsninger og ikke om personer; - de militantes plads var sikret dem så længe, de ønskede at kæmpe indenfor partiets rækker selv efter kriser af alvorlig karakter (f.eks. tilfældene Zinovjev og Kamenev, der havde brudt disciplinen på det afgørende spørgsmål om den væbnede rejsning). - Man tøvede ikke med at acceptere efterprøvede revolutionære som Trotskij og hans kammerater i partiets rækker, og de gav afkald på deres tidligere fejlagtige standpunkter. - Ligeså længe som Revolutionen bevarede sin oprindelige fremdrift, søgte man ikke at anvende statsindgreb eller værre politimagten mod partimedlemmer; - der er således uhyre mange træk, der adskiller Lenins parti fra Stalins; men heri at se demokratiske kendetegn er at lade sig forvirre af ord, at tilskrive demokratiet dyder, det ikke har, og at afsløre en betydelig grad af dumhed. - Hele denne partipraksis er de praksis, der normalt udføres af de parlamentariske partier, betydeligt overlegen.

netop fordi det for at fungere således kun behøver at være kommunistisk og ikke at bøje sig for respekten for individet, som den borgerlige demokratisme hævder som et af sine dyrebareste principper, og for hvilke trotskisterne berømmer det bolchevikkiske parti på Lenins tid, samtidig med at de fornægter det stalinistiske regime af manøvrer, terror og vold. - Den bolchevikkiske praksis på den ene side og den stalinistiske på den anden viser netop det modsatte af, hvad den degenererede trotskisme foregiver, og af hvad den vulgære demokratisme ser deri; - denne første viser klart at hævdelser af kollektive klassemål og negationen af den borgerlige ideologis frihedsbegreber på ingen måde medfører den "undertrykkelse af individet", som borgerskabet i deres vanlige stupiditet altid har bebrejdet marxismen. - Forholdet er meget enkelt: som alle andre forhold, man kunne betragte, afhænger forhold mellem individ og en kollektivitet, denne tilhører, ikke af retslige fiktioner, men af selve denne kollektivitets natur.

Det revolutionære parti står ikke og kan ikke stå i modsætning til hvert af sine medlemmer individuelt betragtet: tværtimod, det eksisterer selv kun, såfremt der eksisterer militante, der har kunnet samordne deres anstrengelser med maksimal effektivitet for at nå deres fælles mål; omvendt eksisterer hver militant kun som militant i det mål han er en del af et hele. - Langt fra at undertrykke eller knuse individet er partiet i sidste ende kun en rationel anvendelse af en serie individuelle anstrengelser, som udenfor dette ikke blot ville forsvinde, men aldrig ville have fundet sin begyndelse. Hvis man da ønsker (dette for at svare demokraterne, og ikke fordi det har nogen vigtighed for os) at definere forholdet mellem individ og kollektiviteten i et parti, der principielt fornægter den borgerlige individualisme og de demokratiske garantier, må det fastslås, at det er præcist i dette og ved dette, at individet frigør sig fra den rent fiktive suverænitet, demokratismen har tildelt ham for at blive en reel kraft, indenfor determinismens grænser naturligvis.

Hvad skete der derimod i det stalinistiske parti? Den degenererede trotskisme beklager ligesom den vulgære demokratisme, at man har fjernet de berømmelige HABEAS CORPUS -garantier for militanterne, og istedet for at sikre disses ytringsfrihed har man underkastet dem et diktatur. - Det såkaldte "stalinistiske" parti er bolchevikpartiet på et bestemt tidspunkt af dets historiske eksistens, som man kan karakterisere således: det har bag sig en stor revolutionær sejr, men har mistet sin arbejderelite i borgerkrigen, og det befinder sig overfor opgaver, som det ikke blot ikke er forberedt på, men som det i sandhed heller ikke er skabt til, idet det stod overfor at skulle lede en økonomi i overensstemmelse med de sunde borgerlige principper; en økonomi, der var i opløsning på grund af borgerskabets sabotage og flugt. En politik der måtte føres efter som principperne for en socialistisk ledelse i dette tilfælde var uanvendelige.

Indenfor Ruslands rammer er det afgørende spørgsmål -foruden fortsættelsen af den revolutionære politik- at enten finder et økonomisk genopsving sted eller revolutionen vil lide sammenbrud, - enten økonomisk rekonstruktion eller social katastrofe efterfulgt af den rasende hvide terror. Alt dette medfører en fuldstændig forandring i partiets sammensætning og samtidig i dets mentalitet; den øjebliksafhængige praksis har en skæbnesvanger tendens til at skyde hensynet til den teoretiske strenghed og til troskaben mod principperne til side; så snart sådanne forhold udøver deres pres. Det er således den øjebliksafhængige praksis, der tager overhånd, fordi ingen hjælp når det russiske parti udefra (dvs. fra Internationalen); men denne praksis kan ikke få overhånd ved blot at kaste alle fortidens traditioner og erindringer overbord. Men da denne praksis i sin natur er en levende negation af disse gives der kun en udvej for denne, - på den ene side at iklæde den førte politik et skær af politisk og teoretisk kontinuitet, der ville kunne afsløres selv ved en første overfladisk undersøgelse, om en sådan var mulig, - og på den anden side at befri sig for de revolutionæres modstand mod denne "nye kurs", hvorunder man netop appellerede til opinionen, bevidstheden og følelserne i det til er hvis grad nye parti, bolchevikpartiet var blevet til, - ved, kort sagt, at sætte det demokratiske flertals enegyldige autoritet overfor den eneste autoritet, som Lenin og så

mange bolchevikker havde anerkendt indtil da: de kommunistiske princippers, den kommunistiske doktrins, det kommunistiske programs autoritet. Det der i denne periode i marxisters øjne måtte synes tusind gange værre end de politiske sanktioner (udskiftelse, eksklusion, fængsling, deportation og siden den simple massakre) er netop denne stalinismens anvendelse af den demokratiske legalitet, af flértallets suverænitet, der blot er formel og tillige falsk og tilslørende, - kortsagt, af den afskyelige fiktion, der i et århundrede på alle samfundsområder har tjent borgerskabet ikke til "at sikre individets friheder", som det foregives, men til at knuse proletariatet og revolutionen! - Den skabte ophidselse i partiet var hyppigt ikke tilstrækkeligt til at skaffe Stalins fraktion dette flertal; at man derudover har måttet "forberede" det ved manipulationer, kampagner og passende manøvrer beviser absolut ikke, at det stalinistiske parti ikke var "virkelig demokratisk", - men at fjernelser fra den kommunistiske praksis, der netop helt og holdent hviler på den kollektive anstrengelse for at bringe den kollektive handling i overensstemmelse med de revolutionære mål og altså med den fælles doktrin, og overgangen til den demokratiske praksis, der kun søger at opnå nogle flertal, nødvendigvis medfører en tilbagevenden til alle det borgerlige politiske livs fejl. Det stalinistiske parti var VIRKELIGT DEMOKRATISK ikke blot ved sin tilbagevenden til den demokratiske fiktion, der har været afsløret i mere end hundrede år af marxismen, men også ved hele sit infame interne liv.

- (fortsættes i næste nummer) -

Note (1)

Dette er ikke stedet til at undersøge de historiske årsager til denne kendsgerning. Vi vil nøjes med at erindre om, at det italienske venstres marxister, som var en generation yngre end bolchevikker og spartakister, satte den Kommunistiske Internationale på vagt overfor denne tvivlsomme og tvetydige terminologi, specielt i en klassisk artikel i deres tidsskrift Rassegna Comunista (feb. 1922): "Anvendelsen af visse betegnelser under udlægningen af kommunismens principper afføder ofte misforståelser p.g.a. de forskellige betydninger, de kan gives. Dette er tilfældet for ordene DEMOKRATI og DEMOKRATISK. I sine princippielle hovedpunkter fremstår den marxistiske kommunisme som en kritik og en negation af demokratiet. Imidlertid forsvarer kommunisterne ofte de proletariske organisationers demokratiske karakter og anvendelsen af demokratiet i disse organisationer. Det er klart, at der ikke er nogen modsigelse i dette: man kan intet indvende overfor modsætningen borgerligt demokrati eller proletarisk demokrati, så længe denne svarer til borgerligt demokrati eller proletariats diktatur... (men) man kunne ønske anvendelsen af en anden betegnelse for at undgå misforståelser og for ikke atter at give begrebet demokrati værdi. Selvom der gives afkald derpå, vil det være nyttigt at uddybe selve det demokratiske princip indhold, ikke blot i dets generelle betydning, men specielt når det pålægges organisationer, der er klassemæssigt homogene. Dette vil hindre os i at opstille arbejderdemokratiet som et sandhedens og retfærdighedens hovedprincip, og således også i atter at falde i en apriorisme, som er fremmed for vor doktrin, samtidig med at vi netop anstrenger os for ved hjælp af vor kritik at rense vejen for alle liberale teories løgne og vilkårlighed". Således var den artikels indledning virkeligt profetisk, når man tænker på det, "trotskismen" netop har gjort med Trotskijs anvísninger. Slutningen var heller ikke mindre profetisk: "Kommunisterne foreslår ikke lovsamlinger og forfatninger. De har den opgave at tilintetgøre en verden af løgne og forfatninger, udkrystalliseret i den herskende classes lov og magt. De ved, at kun et revolutionært og totalitært magtapparat, der ikke skur noget middel, vil kunne hindre, at de infame rester fra en barbarisk epoke genopstår, og at det sociale privilegiums uhyre, der er glubsk efter hævn og slaveri, atter hæver hovedet og for tusinde gang udslynger det løgnagtige råb om FRIHED!"

Det Internationale Kommunistiske Partis organer og publikationer

PÅ DÆNSK OG SVÆNSK:

Kommunistisk Program (organ i Norden) udkommer 6 gange om året

Kommunistisk Fackopposition (fagligt organ)

Serien DET KOMMUNISTISKE VENSTRES KLASSISKE TEKSTER no. 1, 2 og 3

årligt fællesabonnement sv.kr. 10-
da.kr. 15-

Den nye serie indeholder (i løssalg da.kr. 4- pr.no.):

1) Partiets karakteristiske teser (i en nyoversat udgave)

Marxismens Grundtræk

2) Vad är och vad vill det Internationella Kommunistiska Partiet

3) Lev Trotskij : 1917 - Oktoberlære

Pariserkommunens lære

PÅ TYSK:

Internationale Revolution (tysk organ).....pr.nummer..... da.kr. 1-

Faden der Zeit no.1, 2 og 3udsolgt

PÅ FRANSK:

Programme Communiste (internationalt teoretisk tidsskrift)

Le Prolétaire (fransk organ - udkommer to gange om måneden)

Syndicat de classe (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 30-

Dialogue avec les morts..... kr. 7-

La question parlementaire dans l'Internationale Communiste..... kr. 7-

Bilan d'une révolution..... kr. 12-

Dialoguè avec Staline.....udsolgt

PÅ SPANSK:

Los fundamentos del comunismo revolucionario..... kr. 5-

Que es el Partido Comunista Internacional-

Que fué el frente popular - Espana 1936..... kr. 5-

PÅ ENGELSK:

Appeal for the international reorganisation of the revolutionary

Marxist movement - Fundamental points for joining the International

Communist Party..... kr. 5-

PÅ ITALIENSK:

Il Programma Comunista (italiensk organ - udkommer to gange om måneden)

Sindacato Rosso (fagligt organ - udkommer hver måned)

årligt fællesabonnement kr. 20-

Partito e classe - Il principio democratico - Partito e azione

di classe - Il rovesciamento della prassi - Partito rivoluzionario

e azione economica..... kr. 5-

Tracciato d'impostazione - I fondamenti del comunismo rivoluzionario kr. 7-

Forza, violenza, dittatura nella lotta di classe..... kr. 5-

Lezioni delle controrivoluzioni - Appello per la riorganizzazione

internazionale del movimento rivoluzionario marxista..... kr. 5-

La sinistra comunista in Italia sulla linea marxista di Lenin..... kr. 8-

Dialogato coi morti..... kr. 8-

O preparazione rivoluzionaria o preparazione elettorale..... kr. 8-

Storia della Sinistra Comunista I kr. 28-

Storia della Sinistra Comunista I bis kr. 10-

Chi siamo e che cosa vogliamo..... kr. 2-

In difesa della continuità del Programma Comunista

(det Kommunistiske Venstres teser fra 1920 til 1965)..... kr. 12-

Angående priserne i sv.kr. se K.P.no5

KOMMUNISTISK PROGRAM koster i løssalg da.kr. 1,50 eller sv.kr. 1,- pr.no.